

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. V. De voto paupertatis evangelicæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT V.

De voto Paupertatis religiosa.

Q. 1. Quid sit votum paupertatis religiosa.
R. Ex doctrina plurimorum Doctorum, quod sit *votum solenne, vel quasi solenne, quo homo in religione approbata abdicat voluntarie a sua privata persona omne jus civile actuale, & possibile, vel saltem liberum, independentem, & inimpeditum usum istius juris, circa rem quamcumque temporalem pretio aestimabilem, ex desiderio majoris perfectionis, & sequela Christi.*

Explicantur singulae particulae. Dicitur 1. *votum*; est enim promissio voluntaria deliberata, &c, estque actus virtutis religionis, item temperantiae, quas vel generat, vel generatur ab illis. Potest tamen etiam ex motivo aliarum virtutum procedere elicitive, vel imperative, v. gr. a charitate, &c. Dicitur 2. *solenne*; quale emittitur in professione, dum tam ex parte Religionis acceptantis, quam Religiosi acceptati fit mutuus contractus, ex parte utriusque indissolubilis. Dicitur 3. *vel quasi solenne*; prout in Societate JESU fit per vota biennii, quae licet sint simplicia, ex declaratione Summorum Pontificum tamen in hoc possunt dici *quasi solennia* per diminutionem, quoad hunc saltem effectum, quod aequè ac vota solennia, constituent substantialiter Religiosum, juxta eandem declarationem Summorum Pontificum.

Dici-

Dicitur 4. *in Religione approbata*. Hinc, si extra talem fiat promissio soli Deo, vel in manus Confessarii, de abdicatione temporalium, non est similis naturæ, cujus est votum solenne, nec tanti meriti, immo nec vinculi tanti. Dicitur 5. *abdicat*, id est, renuntiat, ita ut illud habere efficaciter nolit, ac sponte cum effectu abjiciat, incapacitatemque pro futuro contrahat ullius juris civiliter acquirendi post professionem pro sua privata persona, quæ civiliter moritur.

Dicitur 6. *omne jus civile*, &c. non enim resignat, nec resignare potest jus poli, seu jus naturæ, quod quisque habet in extrema necessitate ad cujuslibet rei usum pro conservatione vitæ.

Dicitur 7. *actuale, & possibile*; nam sibi ipsi abscindit omne jus justitiæ activum pro futuro quidpiam acquirendi suæ privatae personæ. Dico *privatæ*; ut indicem, quod Monasterium saltem ejus non amittat jus, (quod per professionem transfertur in illud) in quantum repræsentat hunc suum religiosum professum, quamdiu tamen ille in vivis manet, succedendi ab intestato in bona, quæ aliunde adveniunt, per mortem proximorum consanguineorum talis Religiosi (si tamen Monasterium capax sit Domini bonorum temporalium; & non sit aliter pactum in professione per aliquam cessionem, & omnimodam resignationem talis Religiosi).

Dicitur 8. *vel saltem* &c. quæ particula adduntur propter Religiosos Societ. Jesu: quamvis enim hi post vota biennii retineant (juxta speciales

les

les suas constitutiones à Summis Pontificibus roboratas) dominium radicale suorum bonorum; attamen liberam de illis dispositionem, aut usum independentem illorum resignant vi voti paupertatis, quod tunc emittunt.

Dicitur 9. *circa rem temporalem &c.* nam jus ad spiritualia, item ad famam, vitam, nemo potest, vel non vult à se abdicare, aut resignare. Dicitur 10. *ex desiderio &c.* hic enim est finis religiosæ vocationis, & professionis. Porro si

Quæras, quid sit *jus iustitia*, cujus fit mentio in dicta descriptione; *R.* Quòd sit *prelatio quædam alicujus præ alio circa rem vel usum ejus, vicius res illa specialiter illi devincta est, & subiecta, ut subserviat ejus dispositioni, & utilitati, præ altero, &c.* Ita Card. de Lugo.

Q. 2. An profitens solemniter, vi voti paupertatis, quasi contractum mutuam ineat cum Deo, in quo ipse se obliget Deo, quòd velit omnia propter ipsum abdicare, seque ejus paternæ sollicitudini, & Religionis suæ potestati pro futuro committere: Deusque tale votum acceptans sponte vicissim se obliget (generali voluntate, expressâ, & significatâ per vocem Superioris ad professionem acceptantis &c.) ad communicandum illi suam gratiam, quâ possit promissæ obligationi satisfacere, & simul ad providendum per suæ religionis ministros in omnibus, quæcumque ad ejus naturæ sustentationem & conservationem fuerint opportuna, simulque vitam æternam (prout etiam Superior acceptans nomine Dei, profitenti addicit.)

R. Quòd

R. Quòd ita doceat *Bartoluc.* noster in cit. Minorica. Attamen non est talis contractus propriè dictus, quales sunt humani civiles; utpote quorum Deus capax non est. Nihilominus ille contractus est altioris ordinis, & ex parte Dei quoad standum suis promissis, habet majorem certitudinis infallibilitatem, quàm ullus unquam contractus humanus habere possit.

Q. 3. An, quidquid Religiosus acquirit privatâ industriâ, quovis licito modo, ideo ipso incorporetur Monasterio. R. *Cum comm. affirm.* ex Trid. & Decreto S. Congreg. jubente, ut statim (maximè si pecunia sit) Superiori tradatur, Conventuique incorporetur. Hæc autem incorporatio est vel juris, dum fit per acquisitionem propriè dicti dominii, usus-fructus, usujuris, &c. qualis fit in monasteriis dominii capacibus: vel solùm fit per simplicem usum-facti; qualiter fit in monasteriis juris proprietatis incapacibus.

CAPUT VI.

De Religiosorum egestate, seu inopia virtuosa, id est, voluntaria.

Q. 1. An Religiosorum paupertas sit idem, quod egestas, vel inopia.

R. *Cum commun. negativè.* Nam inter primos Christianos, qui non habebant *meum, tuum, suum,* id est, *proprium,* non erat ullus egens (ut dicitur Act. 4.). Deinde in monasteriis opulentis in communi,